

תלמודו בידו

דף לג עמוד א

- א] כיצד מצינו איסור כולל בזר ששימש בעבודת המקדש בשבת ?
- ב] כיצד מצינו איסור כולל בבעל מום ששימש בטומאה ?
- ג] כיצד מצינו שני איסורים באים בבת אחת בזר ששימש בשבת, בעל מום ששימש בטומאה, וזר שאכל מליקה ?
- ד] האם איסור חל על איסור כששני האיסורים חלים בבת אחת ?
- ה] כיצד הסביר ר' חייא את טעות בר קפרא, שהעיד שדעת רבי שחייב אחת אף כשהאיסורים חלים בבת אחת ?

- א] זר מותר במלאכת חול, ואסור בעבודה במקדש. משנכנסה שבת, מתוך שנאסר במלאכת חול משום שבת, נאסר אף בעבודה במקדש משום שבת.
- ב] בעל מום מותר באכילת קדשים, ואסור בעבודה. משנמא, מתוך שנאסר משום איסור טומאה באכילת קדשים, נאסר אף בעבודה משום טומאה. - בזר שאכל מליקה, אין איסור כולל אלא איסור "בבת אחת".
- ג] זר ששימש בשבת: קטן שהגדיל בשבת, הרי איסורי זרות ושבת חלים בבת אחת. בעל מום ששימש בטומאה: חתך אצבעו בסכין טמאה, הרי המום והטומאה חלים יחד. זר שאכל מליקה: משנמלק העוף, נאסרו בו זרים משום זרות ונבילה בבת אחת.
- ד] 1. ר' שמעון, אינו חל וחייב אחת. ר' יוסי, לר' חייא חל וחייב שתיים. לבר קפרא אינו חל. 2. ר' יוסי, חל וחייב שתיים. ר' שמעון, לר' חייא חל וחייב שתיים. לבר קפרא אינו חל.
- ה] רבי אמר שזר או בעל מום ששימשו בטומאה, לר' שמעון חייב אחת. וזה באופן שהאיסורים חלו בזה אחר זה, אך האיסור השני הוא איסור כולל. בר קפרא הוסיף מדעתו, שלר' שמעון אף זר שאכל מליקה חייב רק אחת. וברבות הזמן סבר שרבי אמר כן, ונאלץ להעמידו באופן שחלו האיסורים בבת אחת [כי בזר שאכל מליקה אף איסור אינו כולל]. ומכך הסיק בטעות, שדעת רבי, שלר' שמעון אין איסור חל על איסור אף בבת אחת.